

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC VÀ LÝ LUẬN-PHÊ BÌNH VĂN HỌC

-----o0o-----

TRƯƠNG HỒNG TÚ
TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

THỂ LOẠI: THƠ
(KHÓA 10, 2007-2011)

NGƯỜI HƯỚNG DẪN : NGUYỄN QUANG THIỀU

HÀ NỘI, THÁNG 5 - 2011

LỜI CẢM ƠN

Trước hết, em xin cảm ơn các thầy cô, các nhà nghiên cứu, phê bình... đã tận tình dạy dỗ em trong suốt 4 năm học vừa qua. Trường Viết Văn Nguyễn Du là ngôi trường đã định hướng cho em con đường thơ ca, cho em thêm nhiều kinh nghiệm sống lẫn tri thức để em hoàn thiện bản thân mình.

Nhân dịp bảo vệ tác phẩm tốt nghiệp, em xin bày tỏ lòng biết ơn đến thầy trưởng khoa – nhà văn Văn Giá. Thầy là một người thầy tận tụy và luôn theo sát học trò từ những con chữ sáng tạo đầu tiên. Nhìn lại chặng đường dài vừa qua không biết bao nhiêu lần em bế tắc trong sự sáng tạo, nhưng thầy luôn động viên và tạo cơ hội để không chỉ riêng em và tất cả các sinh viên khác tự tin và cố gắng hơn. Em cũng xin cảm ơn các nhà thơ, nhà văn, nhà phê bình đã bỏ thời gian và công sức, để có những buổi tọa đàm, hội thảo bổ ích. Em được tiếp cận sâu hơn con đường sáng tác văn chương, từ đó tìm được cho mình chính kiến riêng. Cảm ơn cô Nguyễn Phi Nga. Cô là người đã đưa em đến với phong trào văn nghệ Đoàn trường. Hoạt động văn nghệ mang đến cho em nhiều kinh nghiệm hơn, tạo cảm xúc cho việc sáng tác. Cô đã cho em động lực sống và niềm tin về sự tốt đẹp trên cuộc đời này. Cảm ơn nhà thơ Nguyễn Quang Thiều, không chỉ tận tình hướng dẫn em bảo vệ tác phẩm tốt nghiệp, mà còn động viên em tiếp tục sáng tác với sự nhạy cảm cuộc sống. Cảm ơn nhà thơ Chu Văn Sơn đã góp ý kiến để em hoàn thiện tác phẩm tốt nghiệp. Em cũng xin cảm ơn BBT các báo, tạp chí đã tạo điều kiện cho em cộng tác trong suốt thời gian qua. Cảm ơn các anh, các chị khóa 10 về sự bảo vệ tin tưởng lẫn mọi kinh nghiệm về con người. Tất cả đều giúp em trưởng thành để bước tiếp.

Xin trân trọng cảm ơn

TỰ BẠCH

Trong suốt 4 năm học, em đã tích lũy cho mình nhiều kinh nghiệm sống cũng như vốn hiểu biết để sáng tác văn học. Tập thơ đầu tay “Tự Thoại” do Nhà Xuất Bản Hội Nhà Văn ấn hành năm 2011 là một bước đi đầu tiên của em trên con đường đưa thơ đến với bạn đọc. Em không dám nhận mình là một nhà thơ, vì em biết mình còn quá bé nhỏ trước lượng kiến thức khổng lồ của văn học.

Dưới đây là 9 bài thơ và là những sáng tác hoàn toàn mới của em. Sự đổi thay về cách nhìn nhận cuộc sống tất yếu dẫn sự thay đổi của tác phẩm. Chùm thơ này là tất cả suy tư của em về những mặt méo mó của cuộc đời. Thơ của em có những bài rất ngắn, và có những bài em theo đuổi thể loại thơ văn xuôi. Em đều muốn thử nghiệm nhiều hình thức, để có thể truyền tải nội dung đến với người đọc một cách hiệu quả nhất.

Hai bài thơ “*Con ong – con đoi*” và “*Say*” là hai bài thơ ngắn nhất. Cả hai bài thơ đều có chung một nguồn gốc ý tưởng : mọi thứ đều thay đổi, kể cả những thứ tưởng là tốt đẹp nhất.

Bài thơ “*Con thú tội tạm thời*” là một lời tiễn biệt đến rất nhiều sinh linh không – phải – người đã mất mà vẫn còn giá trị sử dụng với con – người. Con người là một sinh vật hiếu chiến, ăn thịt sinh vật khác và “ăn thịt” lẫn nhau.

Bài thơ “*Lạc*” cũng là một lời tiễn biệt dành cho một đứa bé 3 tuổi đã mất trong một tai nạn. Sau đám tang cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn với những cử chỉ, hành động ứng xử do xã hội quy định. Còn linh hồn đứa bé vẫn cứ lang thang bên cây hoa giấy đã chết.

Bài thơ “*Tự sát*” nói về một người cha với di thư để lại cho con tất cả mọi thứ. Những thứ ấy không phải là tình thương tốt đẹp mà là một món nợ khổng lồ. Con người ưa nhau ở mỹ từ xinh đẹp, lời lẽ sáo rỗng mà quên đi xung quanh cuộc đời vẫn cứ đẩy nhau vào đường cùng. Để một người cha phải ép con mình sống tiếp phần đời còn lại thay mình trả nợ. Cuối bài thơ là một đoạn về về con búp bê vải cầu nắng, như một hy vọng về một tương lai tốt đẹp hơn.

“*Thức*” lại là một bài thơ theo phong cách lãng mạn. Bài thơ nói về tâm tư của một thiếu nữ giữa vẻ đẹp thiên nhiên. Đó là một nỗi cô đơn không quặn quai không gào khóc, mà đơn giản như mưa tháng tư.

Trong bài tốt nghiệp lần này, em thử nghiệm một hình thức thơ văn xuôi mới, được thực nghiệm trên ba tác phẩm “*Nham nhở*”, “*Hủ đọa*” và “*Khúc ru và cái lắc nhạc*”.

“*Nham nhở*” là một câu chuyện về loài chó và loài thỏ. Chúng tiến hóa theo luật sinh tồn. Giống chó vốn hiếu chiến – loài vật đã từng gây mất cân bằng sinh thái bởi sự ngu dốt của một giống người – giờ đã được thuần

hóa trở thành vật nuôi trong chuồng. Lũ thỏ xưa kia cũng biết ăn thịt, nhưng từ ngày bị loài chó thôn tính, chúng thích nghi với môi trường mới. Chúng uốn éo mua vui cho lũ chó, và xé xác đồng loại theo ý thích, nhưng trước con người, chúng tiếp tục tiến hóa như những con thỏ bây giờ, cặm cụi ăn cỏ, tích cực nói dối để an phận. Đó là một cách sinh tồn, đẩy đưa tội lỗi cho nhau trong một xã hội quyền lực.

“*Hủ đọa*” là một bức tranh trù tượng, một đoạn phim ý niệm. Một đứa con gái, dần dần có được những giác quan cơ bản, thứ kết nối nó với cuộc sống là cuộn len. Đến khi nó có được đôi mắt, thứ cuối cùng hoàn thiện cơ thể nó, thì trước mặt nó là một gã bù nhìn. Những quan niệm đạo đức như giọt nước trong lành đổ và cốc Acid. Xã hội loài người là một xã hội đào thải mạnh những cá thể dị biệt bằng lý lẽ và giáo điều, mà trong số đó đàn bà lại hứng chịu nhiều tai tiếng nhất.

“*Khúc ru và cái lắc nhạc*” nói về sự ruồng bỏ của một bà mẹ khi sinh ra một đứa con quái thai. Những hồi hộp mong chờ lẫn thủ đoạn của người lớn để chào đón sự ra đời của một sinh linh. Tất cả vụt tắt khi đứa trẻ có một hình thù quái dị. Con người luôn luôn tạo cơ hội cho bản thân mình sa ngã để chối bỏ nhau. Rồi đến khi thấy nhau còn giá trị sử dụng thì lại tung hô nhau kể cả khi đối phương đã ở dưới mộ. Một bản chất nực cười.

Trên đây chỉ dừng lại ở mức ý tưởng của em khi hoàn thiện những bài thơ này. Còn việc phát triển nó phụ thuộc vào độc giả. Đối với em, một tác phẩm có được thành công là từ sự đồng sáng tạo của tác giả lẫn độc giả. Người sáng tạo nghệ thuật là tạo ra một thế giới mà ở đó người đọc là nhân tố chính, quyết định thế giới đó đẹp hay xấu, sâu sắc hay hời hợt.

Như em đã nói, em chỉ là một người mới tập bước những bước đầu tiên trên con đường sáng tác. Tuổi đời còn trẻ, em sẽ cố gắng để sống nhiều hơn, để có nhìn cuộc sống ở nhiều mặt hơn, để có nhiều rung động hơn với cuộc đời.

MỤC LỤC

STT	Tên tác phẩm	Trang
1	<i>Con ong – cơn đói</i>	6
2	<i>Say</i>	7
3	<i>Con thú tội tàm thời</i>	8
4	<i>Lạc</i>	9
5	<i>Thức</i>	10
6	<i>Tự sát</i>	11
7	<i>Hủ đọa</i>	12
8	<i>Khúc ru và cái lắc nhạc</i>	13
9	<i>Nham nhở</i>	14

CON ONG – CON ĐÓI

Bung nở cánh trời
Mừng rơi nước mắt
Đài trình chưa ngắt
Hương vất theo vai

Căng dây kéo khúc miệt mài
“Giờ ăn nhan sắc”

SAY

Hoa trắng

Tóc trắng

Thuốc trắng

Con đời bị lãng quên

Dạ căng nứt thứ ánh sáng diệu vợi thê thảm

Tất cả suy đồi đều đã từng đẹp đẽ.

CƠN THÚ TỘI TẠM THỜI

Thương mùa đông mỏng manh
Âm cầu cứu không mộng寐
Rủ rê nào những chói chang ban phát
Nào những
Giấc trưa
Mệt nhoài.

Chúng ta hiểu chiến đến cả lòng từ bi
Mê mải dọn bãi tha ma chính mình
Chung cất thương hại
Đất ngày một chua
Và cứ thế...

Lời biện bạch khác loài
Em...
Ta xin lỗi
Nếu phải sang sông
Đừng ước làm người.

LẠC

Đến bao giờ em mới ngừng khóc. Đêm bóp từng thớ thịt. Sục sạo tiết hạnh
trong bếp đàn bà. Còn cào rượu chia nước mắt. Em khóc thế đủ chưa?.
Đêm qua ta mơ cây hoa giấy sống dậy. Ai đã chặt nó đi?. Ba năm xác hoa
lả tả. Em chôn mãi.

Mỡ rung bần bật, bước chân em trong óc ta sần sật. Nắng ngoi lên mặt cũ.

Gió thay em đắp mộ chính mình.

Chuồn chuồn bay sáng

Chuồn chuồn gõ cửa

Chuồn chuồn nhót

Chiêng trống nổi lời kinh vừa dứt miệng.

Em về chưa, đừng khóc...

THỨC

Mưa tháng tư không làm da tấy đỏ
Bỏ ngõ sau lưng vài mùa sương trắng
Đi...

Em gánh hạt suốt triền đê
Tầm gai xước đôi mắt trắng đục
Uớt như tháng tư dang dở
Đan

Rồi núi rừng lại dẫn ra đường mòn
Và gió bắc đẩy chân đi trú
Trong những ngôi nhà xi măng
Nơi vải ngoan không còn ấm cúng
Đơn

Đất nguội ôm em quá độ đêm dài....

TỰ SÁT

Nắng đè nặng vai con
Mưa tung tãng đôi mắt con
Đẹp đẽ xa lạ như con
Con nhện sáo mòn cười cợt
Rỗng tuếch!

Trong di thư cha cho con tất cả
Tất cả là món nợ không thể trả
Lúng lẳng sự thật
Bài ca
Dây thừng và cái lưỡi

"Búp bê tòn ten
Thu mưa về đất
Búp bê tòn ten
Gọi nắng về trời
Búp bê tòn ten
Cho ngày mai sáng"

HỦ ĐỌA

Con bé nằm ngoan. Giật mình, một vật chạm vào nó - lăn vào chân nó. Ánh sáng vụt tắt khi nhận thức vật chất- một sợi dây mềm mại.

Trong bóng tối, nó dùng tay kéo mạnh về phía mình. Lập tức bật ngửa ra sau, tấm lưng bỗng cứng cáp hơn nâng đỡ. Nó khóc, đôi vai trở khác tập run theo nhịp thở đều đều.

Nó tiếp tục tận hưởng khoái lạc về độ dài của sợi dây, lần này nhẹ nhàng hơn. Ngón tay say sưa miết vào không gian đen đặc. Một vài âm thanh quái gở xuất hiện. Đôi tai xuất hiện.

Nó hệt hững cầm trên tay bó dây vừa cuộn. Bóng tối bỗng trở nên gớm ghiếc. Nó mờ mẫn, sục sạo. Hàng loạt va đập khiến mớ tóc rối bời, lồng ngực đau nhức, đôi môi khô khốc... Vô thức những điểm sáng tụ hội thành một, xuyên qua kẽ tay.

Nó tìm thấy một sợi dây khác.

Nối hai sợi dây làm một. Mười ngón tay thoăn thoắt cuộn. Thứ dịch tanh tanh rỉ ra từ đầu ngón tay. Thôn thức đến vỡ òa.

Nó mở mắt!

Xung quanh con đàn bà giờ là ánh sáng
Khư khư trên tay cuộn len đa màu nhàu nát
Gã bù nhìn chỉ có một cái miệng nhỏ từng giọt đạo đức trong lành
vào cốc Acid.

Rác rưởi sục sôi.

KHÚC RU VÀ CÁI LẮC NHẠC

Nhìn lên cao. Một...hai...ba...Chùm đèn vỡ dần từng bóng. Cùng mẹ đếm đi con. Thứ ánh sáng đang tắt dần này.

Con cứ cười ngật nghễo khi thời tiết va đập vào nhau. Hơi thở và tiếng loảng xoảng. Mẹ biết. Sau này mẹ sẽ dạy con cách phải sợ chúng. Con ngoan.

Hình như con rất thích lắc lắc cái đầu để tóc nhanh mọc thì phải. Mẹ chi trả tiền thịt cho con ngày qua ngày. Tóc là điều kiện sống còn của toan tính. Hoặc ngược lại. Mẹ không biết. Lắc tiếp đi con.

Sáng nay con quên không chào bố. Mẹ không trách con đâu. Sao khóc sớm vậy?. Ba năm nay lão mới về thăm con được một lần. Lão bận. Khuôn mặt hi hả lăm. Cười nhiều lên con yêu. Sắp sinh nhật con rồi.

Con chắc sẽ không oán mẹ khi mục y tá cầm tiền của nhà mình, bỏ qua ca sinh khó bên cạnh để đỡ đàn cho mẹ con ta chứ?

Hãy hứa với mẹ rằng con sẽ cất tiếng hát véo von khi thấy vài ba khuôn mặt không - phải - mẹ. Bố con bao cả phòng mổ hôm nay đây. Ánh sáng người lèo lái gia đình mới vĩ đại làm sao.

Mẹ nấc

Đôi môi xinh xắn của con chúm chím lặng im
Cặp mắt thông minh của con e thẹn nhắm nghiền
Cái đầu trọc lóc của con phình ra hết cỡ
Tay con lạnh và trái tim con ấm nóng
Dị mọ.
Con là ai?
Sự kinh tởm giống loài trên hình hài con lan khắp

Trắng mắt
Mẹ tắt điện, ngủ say.

NHAM NHỎ

Con thỏ nhai rau rầu miếng thịt rán ngon lành. Nếu sấm không kiêu, chớp không phang vào cây, cây không cháy, không đổ ụp xuống đầu thẳng bé còn tươi ngon này thì con thỏ không biết đến thứ thực phẩm bổ béo thế.

Xa và rất xa, các quý ngài rước lũ chó làm tung bừng hệ sinh thái. Đám động vật lơ ngơ trên đảo bị phân chia thành hai suất : Combo XL đào nhanh xúc lớn khuyến mãi thêm 1 cục đá làm tấm bia, trẻ nhỏ thời ấy sẽ được giảm giá nếu dắt người lớn xuống cùng. Đi theo số ít gồm những thành phần tiên bộ. Thế nên vào một đêm khi trăng rúc vào mây tra hỏi "Cô đã đi đâu", dưới mặt đất rộ lên niềm hân hoan vui sướng. Lũ chó đã cường hiếp thành công đám thỏ vốn trụi lông và tẻ nhạt.

Rít gió qua kẽ răng. Râm rập. Hụt. Tiếp tục. Gã người phẫn chân tột đỉnh. Ngón tay cái của con trai gã đang được con thỏ tiêu hóa để chạy sung sức hơn. Giấu cọt dầm dứt - thỏ vào lồng.

Tòa tuyên án chó 100 năm tự do. Ắ thỏ cầm cạm nuôi bầy con thơ dại. Chúng bắt đầu mọc lông, giương vuốt, ăn thịt theo phong trào. Nhau thai và đám con hoang nhục nhã thi thoảng lỡ bị ả nuốt sạch. Sáng kiểm ăn, tối uốn éo với lũ chó rồi giữa đồng socola bốc mùi, em thỏ ngại ngần xé mỡ nhau ra.

Gã cạo trụi lông con thỏ, bẻ răng nanh của thỏ gắn vào răng mình, nuốt từng cái vuốt rồi bật cười khoái trá. Con thỏ được thả ra với lòng biết ơn vô hạn với kẻ thù truyền kiếp. Nó lê cái thân tàn về với lũ chó. Không may án 100 năm đã qua từ rất lâu, gã người mở cửa chuồng và con chó hơn hớn nhẩy tốt vào.

Từ ngày đó, thỏ tinh khôi tích cực nói dối để hai răng cửa to ra dọa đám tạp nham xưa kia hay kính cẩn trước mình. Tu tâm tích đức ăn chay cũng giúp thỏ vừa ăn cỏ vừa thải ra vừa giảm đạp lên để có củ cà rốt. Trước mặt con người, các em vô hại.

Ngày nay, chị Hằng cầm cạm nuôi đứa con gái, gã thỏ được tuyên án 100 năm làm nô bộc.

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC VÀ LÝ LUẬN-PHÊ BÌNH VĂN HỌC

BẢN NHẬN XÉT TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

Sinh viên: Trương Hồng Tú (Khóa 10, 2007-2011)

Người nhận xét:

Nội dung nhận xét: